

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank Den Haag, locul ședinței: Utrecht (Țările de Jos) la 5 decembrie 2017 – Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan, Kamalaranee Vethanayagam/Minister van Buitenlandse Zaken

(Cauza C-680/17)

(2018/C 063/12)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Den Haag, locul ședinței: Utrecht

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan, Kamalaranee Vethanayagam

Pârât: Minister van Buitenlandse Zaken

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 32 alineatul (3) din Codul de vize ⁽¹⁾ se opune ca o persoană de referință, în calitate de persoană interesată în cazul cererii de viză a reclamanților, să aibă posibilitatea de a introduce în nume propriu o contestație și o acțiune împotriva refuzului de eliberare a vizei?
- 2) Reprezentarea, astfel cum este reglementată la articolul 8 alineatul (4) din Codul de vize, trebuie înțeleasă în sensul că responsabilitatea incumbă în continuare (și) statului reprezentat sau în sensul că responsabilitatea este transferată complet statului reprezentant, cu consecința pierderii competenței de către statul reprezentat?
- 3) În cazul în care articolul 8 alineatul (4) teza introductivă și litera (d) din Codul de vize admite ambele forme de reprezentare menționate la întrebarea II, care stat membru trebuie considerat statul membru care a luat decizia finală în sensul articolului 32 alineatul (3) din Codul de vize?
- 4) Interpretarea articolului 8 alineatul (4) și a articolului 32 alineatul (3) din Codul de vize, potrivit căreia solicitanții de vize pot introduce calea de atac împotriva respingerii cererilor lor numai la o autoritate administrativă sau la o instanță a statului membru reprezentant, iar nu în statul membru reprezentat, pentru care se solicită viza, este compatibilă cu dreptul la protecție jurisdicțională efectivă în sensul articolului 47 din cartă? Pentru răspunsul la această întrebare este relevant ca respectiva cale de atac oferită să garanteze dreptul solicitantului de a fi ascultat, ca acesta să aibă dreptul de a formula acțiunea într-o limbă a unuia dintre statele membre, ca taxele administrative și judiciare aferente procedurii de contestație și procedurii căii de atac să nu fie disproporționat de mari pentru solicitant, precum și să existe posibilitatea de a beneficia de ajutor judiciar? Având în vedere marja de apreciere de care beneficiază statul în materie de vize, este relevant pentru răspunsul la această întrebare faptul că o instanță elvețiană cunoaște suficient de bine situația din Țările de Jos pentru a putea oferi o protecție jurisdicțională efectivă?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO 2009, L 243, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luxemburg) la 11 decembrie 2017 – Pillar Securitisation Sàrl/Hildur Arnadottir

(Cauza C-694/17)

(2018/C 063/13)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Pillar Securitisation Sàrl

Pârât: Hildur Arnadottir

Întrebare preliminară

În cadrul unui contract de credit care, având în vedere valoarea totală a creditului, nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului ⁽¹⁾, o persoană poate fi considerată „consumator”, în sensul articolului 15 din Convenția de la Lugano din 30 octombrie 2007 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, în lipsa unei dispoziții naționale de punere în aplicare a dispozițiilor directivei menționate în domenii care nu intră sub incidența sa, pentru motivul că contractul a fost încheiat într-un scop care poate fi considerat străin activității sale profesionale?

⁽¹⁾ JO L 133, p. 66.

Recurs introdus la 3 ianuarie 2018 de Republica Elenă împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 25 octombrie 2017 în cauza T-26/16, Republica Elenă/Comisia Europeană

(Cauza C-6/18 P)

(2018/C 063/14)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Recurentă: Republica Elenă (reprezentanți: M. Kanellopoulos, Georgios, Mme Pachi, Ioanna, Mme Vasilopoulou, Antonia, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită admiterea recursului, anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 25 octombrie 2017 în cauza T-26/16 în măsura în care Tribunalul a respins acțiunea formulată de aceasta, admiterea acțiunii introduse de Republica Elenă la 22 ianuarie 2016, anularea Deciziei Comisiei Europene 2015/2098 din 13 noiembrie 2015 ⁽¹⁾ în măsura în care prin această decizie au fost impuse Republicii Elene, ca urmare a investigațiilor IR/2009/004/GR și IR/2009/0017/GR, corecții financiare unice și forfetare pentru întârzierile în procedurile de recuperare, pentru omisiunea raportării și pentru deficiențe ale procedurilor de gestionare a datoriei, în valoare totală de 11 534 827,97 de euro și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă două motive de recurs.

Primul motiv de recurs, referitor la partea deciziei prin care Comisia a impus Republicii Elene o corecție financiară forfetară, se întemeiază pe susținerea că Tribunalul, prin interpretarea eronată și prin aplicarea incorectă a articolelor 31 și 32-33 din Regulamentul nr. 1290/2005 ⁽²⁾ a săvârșit o eroare de drept, având în vedere liniile directoare din documentul Comisiei 5330/1997 pentru aplicarea corecțiilor forfetare în cazul articolului 32 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1290/2005, a încălcat principiul securității juridice și nu a motivat suficient hotărârea atacată.